

כרשת

צו

עם אונקלום ורש"י

פרשת צו

ויקרא פרק ו

אֲוִי־בֵּר יְהוָה אֵל מִנְּשָׁה לְאִמּוֹ:

וּמִלֵּיל יִי עִם מִנְּשָׁה לְמִימָר:

ב צו אֵת אֶחָד וְאֵת בְּנָיו

לְאִמּוֹ זֹאת תִּזְכֹּר הָעֹלָה הוּא

הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל הַמִּזְבֵּחַ

כָּל הַלֵּילָה עַד הַבֹּקֶר וְאִשׁ

הַמִּזְבֵּחַ תֹּקֵן בּוֹ:

פִּקֵּד יֵת אֶהְרֹן וַיֵּת בְּנוֹהִי לְמִימָר דָּא

אוֹרִיתָא דְעֵלְתָא הִיא עֵלְתָא

דְּמַתְּוִקְדָּא עַל מַדְבַּחָא כָּל לַיְלִיא עַד

צִפְרָא וְאַשְׁתָּא דְּמַדְבַּחָא תְּהֵא יִקְדָּא

בֵּה:

צו את אהרן אין צו אלא לשון זרוז מיד

ולדורות אר"ש ביותר צריך הכתוב לזרז

במקום שיש בו חסרון כיס: זאת תורת

העולה וגו'. הרי הענין הזה בא ללמד על

הקטר חלבים ואיברים שיהא כשר כל
 הלילה, וללמד על הפסולין איזה אם עלה
 ירד, ואיזה אם עלה לא ירד, שכל תורה
 לרבות הוא בא, לומר תורה אחת לכל
 העולים, ואפילו פסולין, שאם עלו לא
 ירדו: הוא העולה. למעט את הרובע ואת
 הנרבע, וכיוצא בהן, שלא היה פסולין
 בקדש שנפסלו קודם שבאו לעזרה:

וְלִבֶּשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בֵּד וּמַכְנֵסִי
 בֵּד וְלִבֶּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהָרִים

אֶת הַדָּשׁוֹן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ

אֶת הָעֵלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ

אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ:

וַיִּלְבֹּשׁ כֹּהֵנָא לְבוּשֵׁי דְבוּז וּמְכַנְסִין

דְבוּז יִלְבֹּשׁ עַל בְּסִירָה וַיַּפִּירֵשׁ יָת

קִטְמָא דִּי תִיכּוּל אֲשַׁתָּא יָת עֲלָתָא עַל

מִדְבָּחָא וַיִּשְׁוֶנָה בְּסִטֵּר מִדְבָּחָא:

מדו בד. היא הכתונת, ומה ת"ל מדו,

שתהא כמדתו: על בשרו. שלא יהא דבר

חוצץ בנתיים: והרים את הדשן. היה
 חותה מלא המחטה מן המאוכלות
 הפנימיות ונותנן במזרחו של כבש: הדשן
 אשר תאכל האש את העולה. ועשאתה
 דשן, מאותו דשן ירים תרומה ושמו אצל
 המזבח: (על המזבח.׃)

ד וּפִשֵּׁט אֶת בְּגָדָיו וְלִבֵּשׁ
 בְּגָדִים אַחֲרֵים וְחוּצִיא אֶת
 הַדֶּשֶׁן אֶל מִחוּץ לַמִּחֲנֶה אֶל
 מְקוֹם טָהוֹר׃

וַיִּשְׁלַח יְתָ לְבוֹשׁוֹהִי וַיִּלְבַּשׁ לְבוֹשֵׁי

אַחֲרָנִין וַיַּפֵּק יְתָ קִטְמָא לְמַבְרָא

לְמִשְׁרִיתָא לְאַתָּר דְּכִי:

ופשט את בגדיו. אין זו חובה אלא דרך

ארץ, שלא ילכלך בהוצאת הדשן בגדים

שהוא משמש בהן תמיד, בגדים שבשול בהן

קדרה לרבו אל ימזוג בהן כוס לרבו, לכך

ולבש בגדים אחרים, פחותין מהן: והוציא

את הדשן. הצבור בתפוח כשהוא רבה

ואין מקום למערכה, מוציאו משם, ואין

זֶה חֻבָּה בְּכָל יוֹם, אֲבָל הַתְּרוּמָה חֻבָּה
בְּכָל יוֹם:

ה' וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תִּזְקַד בּוֹ
לֹא תִכְבֶּה וּבִעֹר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן
עֲצִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר וְעֵרֶךְ
עָלֶיהָ הָעֹלָה וְהַקָּטִיר עָלֶיהָ
חֶלְבֵי הַשְּׁלָמִים:

וְאַשְׁתָּא עַל מִדְבַּחַת תְּהִי יִקְדָּא בֵּהּ לֹא
תִטְפִּי וַיִּבְעֹר עָלֶיהָ כֹּהֵנָא אֲעִיָּא בְּצִפּוֹר

בְּצֶפֶר וַיִּסְדֹּר עָלֶיהָ עֲלָתָא וַיִּסַּק עָלֶיהָ

תַּרְבִּי נִכְסֵת קוּדְשִׁיא:

והאש על המזבח תוקד בו. ריבה כאן

יקידות הרבה, על מוקדה, ואש המזבח

תוקד בו, והאש על המזבח תוקד בו, אש

תמיד תוקד על המזבח, כולן נדרשו במס'

יומא שנחלקו רבותינו במנין המערכות

שהיו שם: וערך עליה העולה. עולת

תמיד היא תקדים: חלבי השלמים. אם

יביאו שם שלמים. ורבותינו למדו מכאן

עליה, על עולת הבוקר השלם כל

הקרבנות כולם, מכאן שלא יהא דבר
מאוחר לתמיד של בין הערבים:

וְאֵשׁ תִּמְיֵד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ
לֹא תִכָּבֶּה: (ו)

אֲשֶׁתָּא תִדְיָרָא תִּהְיִי יִקְדָּא עַל מִדְבָּחָא
לֹא תִטְפִּי:

אש תמיד. אש שנאמר בה תמיד היא
שמדליקין בה את הנרות שנאמר בה
להעלות נר תמיד, אף היא מעל המזבח
החיצון תוקד: לא תכבה. המכבה אש על

המזבח עובר בשני לאוין:

וְזֹאת תִּזְרֹת הַמִּנְחָה הַקָּרֵב

אֶת־הַבִּנְיָאֵהָרֹן לִפְנֵי יְהוָה אֵל

פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ:

וְדֹא אֲזִירֶתָא דְּמִנְחָתָא דִּיקָרְבֹן יִתֵּה

בְּנֵי אֶהְרֹן קָדָם יְיָ לְקָדָם מִדְּבַחָא:

וזאת תזרית המנחה. תורה אחת לכולן

להטעין שמן ולבונה האמורין בענין.

שיכול אין לי טעונות שמן ולבונה אלא

מנחת ישראל שהיא נקמצת, מנחת כהנים

שהיא כליל מנין, תלמוד לומר תורת:
 הקרב אותה. היא הגשה בקרן דרומית
 מערבית: לפני ה'. הוא מערב, שהוא לצד
 אהל מועד: אל פני המזבח. הוא הדרום
 שהוא פניו של מזבח, שהכבש נתון
 לאותו הרוח:

ה וְהָרִים מִמֶּנּוּ בְּקִמְצוֹ מִסֻּלֹת
 הַמִּנְחָה וּמִשְׁמֹנֶה וְאֵת כָּל
 הַלֶּבֶנָה אֲשֶׁר עַל הַמִּנְחָה
 וְהַקֹּטִיר הַמִּזְבֵּחַ יִיחַ נִיחַח

אֲזַכָּרְתָּהּ לַיהוָה:

וַיִּפְרֹשׂ מִנֶּה בְּקִמְצָה מִסֵּלֶתָּא דְּמִנְחָתָּא

וּמִמְשָׁחָה וַיֵּת כָּל לְבוֹנָתָּא דִּי עַל

מִנְחָתָּא וַיִּסַּק לְמִדְבָּחָא לְאַתְקַבְּלָא

בְּרַעְיוֹא אֲדַכָּרְתָּא קָדָם יי:

(וְהָרִים מִמֶּנּוּ: בְּקִמְצוֹ. שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה מִדָּה

לְקוֹמֵץ: מִסֵּלֶת הַמִּנְחָה וּמִשְׁמֶנֶה. מִכֵּאן

שֶׁקוֹמֵץ מִמָּקוֹם שֶׁנִּתְרַבֶּה שְׁמֶנֶה: הַמִּנְחָה.

שֶׁלֹּא תִּהְיֶה מֵעוֹרֵבֶת בְּאַחֶרֶת: וְאֵת כָּל

הַלְּבוֹנָה אֲשֶׁר עַל הַמִּנְחָה וְהַקֵּטִיר.

שמלקט את לבונתה לאחר קמיצה
 ומקטירו, ולפי שלא פירש בן אלא באחת
 מן המנחות בויקרא, הוצרך לשנות פרשה
 זו לכלול כל המנחות כמשפטן

ט וְהִנֹּתָרְתָּ מִמֶּנָּה יֹאכְלוּ

אַהֲרֹן וּבָנָיו מִצֹּת תֹּאכֵל

בְּמִקּוֹם קֹדֶשׁ בַּחֲצֵר אֹהֶל

מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ:

וְדֹאשְׁתָּאֵר מִנֶּה יִכְלוֹן אַהֲרֹן וּבָנָיו

פֹּטִיר תִּתְּאֵכֵל בְּאַתֵּר קִדִּישׁ בְּדֶרֶת

מִשְׁכַּן זְמַנָּא יִכְלֶנָה:

במקום קדש. ואיזהו, בחצר אהל מועד:

לֹא תֹאפֶה חֲמִין חֲלָקִים נְתַתִּי

אֹתָהּ מֵאֲשֵׁי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הִוא

כַּחֲטָאת וְכֹאֲשָׁם:

לֹא תִתְּאֲפִי חֲמִיעַ חֲלָקֶהוֹן יְהִבִּית יְתָהּ

מִקְרָבֵנִי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁין הִיא כַּחֲטָאתָא

וְכֹאֲשָׁמָא:

לֹא תֹאפֶה חֲמִין חֲלָקִים. אִף הַשִּׁירִים

אסורים בחמץ: כחטאת וכאשם. מנחת

חוטא הרי היא כחטאת, לפיכך קמצה שלא

לשמה פסולה, מנחת נדבה הרי היא

כאשם, לפיכך קמצה שלא לשמה כשרה:

יֹאכֵל כָּל זָכָר בְּבֵנֵי אֶהְרֹן יֹאכֵל־נָה

חֶק עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם מֵאֲשֵׁי

יְהוָה כָּל אֲשֶׁר יִגַּע בָּהֶם

יִקְרָאֵשׁ: (פ)

כָּל דְּכוּרָא בְּבֵנֵי אֶהְרֹן יִכְלֶנָה קָיָם

עֲלֵם לְדֶרֶת־יִכּוֹן מִקֶּרְבָּנִיא דִּי כָל

דִּיקֶרֶב בְּהוֹן יִתְקַדֵּשׁ:

כָּל זָכָר. אִפִּילוּ בַעַל מוֹם. לָמָּה נֹאמַר, אִם

לֹא־כִילָה, הֲרִי כָּבֵד אִמּוֹר לֶחֶם אֱלֹהִיו

מִקְדָּשִׁי הַקְדָּשִׁים וְגו', אֵלֹא לְרַבּוֹת בַּעֲלֵי

מוֹמִין לְמַחֲלוּקָתָּ: כָּל אֲשֶׁר יַגַּע וְגו'.

קְדָשִׁים קָלִים אִו חוֹלִין שִׁיגְעוּ בָּהּ וַיִּבְלְעוּ

מִמֶּנָּה: יִקְדָּשׁ. לְהִיזוֹת כְּמוֹהָ, שֶׁאִם פְּסוּלָה

יִפְסָלוּ, וְאִם כְּשֶׁרָה יֵאָכְלוּ כַּחֲזוֹמֵר הַמִּנְחָה:

יב טַנִּי וַיִּדְבֹּר יִחְזָה אֶל

מִנְשָׁה לֵאמֹר:

וּמִלִּיל יִי עִם מִנְשָׁה לְמִימָר:

יג זֶה קָרַבֵּן אֶהְרֹן וּבָנָיו אֲנֹשׁ

יִקְרִיבוּ לַיִּחְזָה בְּיוֹם הַמִּנְשָׁח

אֹתוֹ עֲשִׂי־רַת הָאֵפָה סֵלֶת

מִנְחָה תָּמִיד מִחֲצִיתָהּ בַּבֶּקֶר

וּמַחֲצִיתָהּ בְּעֶרְבִי:

דֵּין קָרְבַּן אֶהְרֹן וּבְנוֹתָיִי דֵּי יִקְרְבוּן קָדָם

יְיָ בַּיּוֹמָא דְרַבִּיאוּ יִתֶּה חֵד מִן עֶסְרָא

בְּתֵלַת סְאִין סִלְתָּא מִנְחָתָא תְּדִירָא

פִּלְגוּתָהּ בְּצִפְרָא וּפִלְגוּתָהּ בְּרַמְשָׁא:

זֶה קָרְבַּן אֶהְרֹן וּבְנָיו. אֵף הַהֲדִיּוּטוֹת

מִקְרִיבִין עֲשִׂירִית הָאִיפָה בַּיּוֹם שֶׁהֵן

מִתְחַנְכִּין לְעִבּוּדָהּ, אֲבָל כַּהֵן גָּדוֹל בְּכָל יוֹם,

שֶׁנֶּאֱמַר מִנְחָה תָּמִיד וְגו', וְהַכֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ

תַּחֲתִיו מִבְּנָיו חֶקֶת עוֹלָם וְגו':

יָד עַל מַחְבֶּת בִּשְׁמֹן תַּעֲשֶׂה

מִרְבֶּכֶת תְּבִיאָנָה תִּפְיִנִי

מִנְחַת פָּתִים תִּקְרִיב רִיחַ

נִיחֹחַ לַיהוָה:

עַל מִסְרִיתָא בְּמִשַּׁח תִּתְעַבֵּד רְבִיכָא

תִּתְנֶה תוֹפִינִי מִנְחַת בְּצוּעִין תִּקְרֶב

לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קָדָם יי:

מִרְבֶּכֶת. חֲלוּטָה בְּרוֹתְחִין כָּל צֹרֶכָה:

תִּפְיִנִי. אֲפוּיָה אֲפִיזֹת הֶרְבָּה, שְׂאֲחָר

חליטתה אופה בתנור, וחוזר ומטגנה
 במחבת: מנחת פתים. מלמד שטעונה
 פתיתה.

טו וְהִכֵּהוּ הַמָּשִׁיחַ תַּחְתִּיו
 מִבְּנָיו יַעֲשֶׂה אֶתְּהָ חֶק עוֹלָם
 לִיהוָה כָּלִיל תִּקְטֹר:

וְכִהְנָא דְמַרְבָּא תַּחְתּוּהִי מִבְּנוּהִי יַעֲבֹד
 יְתֵה קִים עָלָם קָדָם יי גְּמִיר תַּתְּסִק:

המשיח תחתיו מבניו. המשיח מבניו
 תחתיו: כליל תקטר. אין נקמצת להיות

שִׁירִיָּה נֹאכְלִין, אֵלֹא כוֹלֵה כְּלִיל, וְכֵן כָּל
מִנְחַת כֹּהֵן שֶׁל נֹדֵבָה כְּלִיל תִּהְיֶה:

וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כְּלִיל תִּהְיֶה
לֹא תֹאכַל: (פ)

וְכָל מִנְחַתֹּא דְכֹהֵנָא גְמִיר תִּהְיֶה לֹא
תִּתְּאֹכַל:

כְּלִיל. כוֹלֵה שׁוֹה לַגְבוּהָ:

וְיִדְבָּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימָר:

יֵה דְבַר אֵל אֶהְרֹן וְאֵל בְּנָיו

לֵאמֹר זֹאת תִּזְרֹת הַחֲטָאת

בַּמִּקּוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחֹט הֵעִלָּהּ

תִּשְׁחֹט הַחֲטָאת לִפְנֵי יְהוָה

קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא:

מִלֵּל עַם אֶהְרֹן וְעַם בְּנוֹהֵי לְמִימָר דָּא

אוֹרִיתָא דְחֲטָאתָא בְּאַתָּר דִּי תִתְנַכֵּס

עֲלִתָא תִתְנַכֵּס חֲטָאתָא קֳדָם יִי קֹדֶשׁ

קוֹדֶשִׁין הִיא:

יִשְׁחַכְּהוּן הַמַּחֲטֵא אֶת־הָיֹאכְלָנָה
 בְּמִקּוֹם קֹדֶשׁ תֹּאכֹל בַּחֲצֵר
 אֶהְלֵ מוֹעֵד:

כֹּהֲנָא דְמַכְפֵּר בְּדָמָה יִיכְלֶנָה בְּאֶתֶר
 קֹדֶשׁ תִּתְּאֹכֵל בְּדֶרֶת מִשְׁכַּן זְמָנָא:

המחטא אותה. העובד עבודותיה, שהיא
 נעשית חטאת על ידו: המחטא אותה
 יאכלנה. הראוי לעבודה, יצא טמא
 בשעת זריקת דמים שאינו חולק בבשר,
 ואי אפשר לומר שאוסר שאר כהנים

באכילה חוץ מן הזורק דמה, שהרי
נאמר למטה כל זכר בבהנים יאכל אותה:

כ כל אֲשֶׁר יִגַּע בְּבִשְׂרָהּ יִקְדָּשׁ

וְאֲשֶׁר יִזָּה מִדָּמָהּ עַל הַבֶּגֶד

אֲשֶׁר יִזָּה עָלֶיהָ תַּכְבֵּם בְּמָקוֹם

קֹדֶשׁ:

כל די יִקְרַב בְּבִסְרָהּ יִתְקַדָּשׁ וְדִי יְדִי

מִדָּמָהּ עַל לְבוּשׁ דִּי יְדִי עֲלֶה תִתְחַוֵּר

בְּאַתֵּר קֹדֶשׁ:

כל אשר יגע בבשרה. כל דבר אוכל אשר
 יגע ויבלע ממנה: יקדש. להיות כמוה, אם
 פסולה תפסל, ואם היא כשרה תאכל
 כחומר שבה: ואשר יזה מדמה על הבגד.
 ואם הוזה מדמה על הבגד אותו מקום דם
 (ו) תכבס בתוך העזרה: אשר יזה. יהא
 נזה כמו ולא יטה לארץ מנלם, יהא נטוי:
 כּא וּכְלִי חָרָשׁ אֲשֶׁר תִּבְעַשׁ בּוֹ
 יִשָּׁבֵר וְאֵם בְּכֻלִּי נְחֹשֶׁת
 בִּישָׁלָה וּמִרְקָ וְשִׁטָּף בַּמַּיִם:

וּמִן דַּחֲסָף דִּי תַתְּבַשֵּׁל בֵּיהּ יִתְּבַר וְאִם

בְּמִנָּא דְנַחֲשָׂא תַתְּבַשֵּׁל וְיִתְּמָרְק

וְיִשְׁתַּטֵּף בְּמִיָּא:

יִשְׁבֵּר. לְפִי שְׁהַבְלִיעָה שְׁנַבְלַעַת בּוּ נַעֲשֵׂה

נוֹתָר וְהוּא הַדִּין לְכָל הַקְּדָשִׁים: וּמָרְק.

לְשׁוֹן תַּמְרוּקִי הַנָּשִׁים אֲשַׁקּוּרִי"ר בִּלְעִ"ז:

וּמָרְק וּשְׁטָף. לְפָלוּט אַתְּ בִּלְיַעַתּוֹ, אֲבָל

כְּלִי חֶרֶם לְמַדָּךְ הַכְּתוּב כֹּאן שְׁאִינוּ יוֹצֵא

מִיָּדֵי דַפִּיּוֹ לְעוֹלָם:

כַּבְּ כָּל זָכָר בַּכְּהֲנִים יֹאכֵל אֹתָהּ

קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא:

כָּל דְּכוּרָא בְּכַהֲנִיא יְכוּל יְתֵה קֹדֶשׁ

קוֹדֶשִׁין הִיא:

כָּל זָכָר בְּכַהֲנִים יֹאכֵל אוֹתָהּ. הִיא לְמִדַּת

שְׁהִמְחִיטָא אוֹתָהּ הָאֱמֹר לְמַעַלָּה לֹא

לְהוֹצִיא שְׂאֵר הַכַּהֲנִים, אֲלֵא לְהוֹצִיא אֶת

שְׂאֵינֹו דְּאֹי לְחִטּוּי:

בג וְכָל חֲטָאת אֲשֶׁר יוֹבֵא

מִדָּמָה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְכַפֵּר

בִּקְדֹשׁ לֹא תֹאכַל בְּאֵשׁ

תִּשְׂרֹף: (פ)

וְכָל חֲטָאֵת דִּי יִתְעַל מִדְּמָה לְמִשְׁכַּן

זְמַנָּא לְכַפָּרָא בְּקוֹדֶשׁ לֹא תִתְאַכַּל

בְּנוֹרָא תִתּוֹקֵד:

וְכָל חֲטָאֵת זְנוּ'. שְׁאֵם הַכִּנִּים מִדָּם חֲטָאֵת

הַחִיצוֹנָה לְפָנִים פְּסוּלָה: וְכָל. לְרַבּוֹת שְׁאֵר

קִדְשִׁים:

וּיקרא פרק ז

א וְזֹאת תּוֹרַת הָאֵשׁ קֹדֶשׁ

קֹדֶשִׁים הוּא:

וְדַא אֲוִרִיתָא דְאַשְׁמָא קֹדֶשׁ קוּדְשִׁין

הוּא:

קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא. הוּא קֹרֵב וְאִין

תְּמִוּרָתוֹ קֹרְבָה:

ב בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחָטוּ אֶת

הָעֹלָה יִשְׁחָטוּ אֶת הָאֲשָׁם וְאֶת

דָּמֹו יִזְרֹק עַל הַמִּזְבֵּחַ סְבִיב:

בְּאַתְרָא דִּי יִכְסֹון יֵת עֲלֵתָא יִכְסֹון יֵת

אֲשַׁמָּא וַיֵּת דִּמָּה יִזְרַק עַל מַדְבָּחָא

סְחֹר סְחֹר:

ישחטו. ריבה לנו שחיטות הרבה, לפי

שמצינו אשם בצבור נאמר ישחטו, רבים,

ותלאו בעולה להביא עולת צבור לצפון:

וַיָּאֵת כָּל חֶלְבוֹ יִקְרִיב מִמֶּנּוּ

אֵת הָאֵלִיָּה וְאֵת הַחֵלֶב

הַמִּכָּסֶּה אֵת הַקֶּרֶב:

וַיֵּת כָּל תְּרִיבָה יִפְרֹשׁ מִנָּה יֵת אֱלִיתָא

וַיֵּת תִּרְבָּא דְחֲפִי יֵת גּוֹא:

וְאֵת כָּל חֲלָבוֹ וְגו'. עַד כֹּאן לֹא נִתְּפַרְשׁוּ

אֲמֹרֵיךְ בְּאֵשׁ לְכָךְ הוֹצַרְךָ לְפָרֶשׁ כֹּאן,

אֲבָל חֲטָאת כֹּבֵד נִתְּפַרְשׁוּ בָּהּ בְּפָרֶשֶׁת

וַיִּקְרָא: אֵת הָאֱלֹהִים. לְפִי שֶׁאֵשׁ אֵינוֹ בֹּא

אֲלֹא אֵיךְ אִם כֶּבֶשׂ, וְאֵיךְ זֶכֶבֶשׂ נִתְּרָבוּ

בְּאֱלֹהִים:

ד וַיֵּת שְׁתֵּי חֲבֻלֹת וַיֵּת

חֲחֻלָּב אֲשֶׁר עָלֶיהֶן אֲשֶׁר עָל

חֲבֻסִּים וַיֵּת הִתְּרָת עָל

הַכָּבֹד עַל הַכְּלִיֹּת יִסְרְנָה:

וַיֵּת תַּרְתִּין כְּלִין וַיֵּת תַּרְבָּא דִּי עֲלִיָּהֶן

דִּי עַל גְּסָסִיא וַיֵּת חֲצָרָא דְּעַל כְּבֹדָא

עַל כְּלִיתָא יַעֲדְנָה:

הִוְהִקְטִיר אֲתָם הַכְּלִין הַמְזֻבְּחָה

אַנְשָׁה לִיהוּזָה אֲשֶׁם הוּא:

וַיִּסִּיק יְתָהוּן כְּהֵנָּא לְמַדְבַּחָא קוֹרְבָנָא

קָדָם יִי אֲשֶׁמָּא הוּא:

אשם הוא. עד שינתק שמו ממנו, לימד

על אשם שמתו בעליו או שנתכפרו בעליו
 אף על פי שעומד להיות דמיו עולה לקיץ
 המזבח, אם שחטו סתם אינו כשר לעולה
 קודם שנתק לרעיה. ואינו בא ללמד על
 האשם שיהא פסול שלא לשמו, כמו
 שדרשו, הוא הכתוב בחטאת, לפי שאשם
 לא נאמר בו אשם הוא, אלא לאחר
 הקטרת אמורין, והוא עצמו שלא הוקטרו
 אמוריו כשר:

וְכָל זָכָר בַּבְּהֵמָה יֹאכֶלֶנּוּ
 בַּמָּקוֹם קָדוֹשׁ יֹאכֶל קָדוֹשׁ

קֹדֶשִׁים הוּא:

כָּל דְּכוּרָא בְּכַהֲנִיא יִכְלֶנָה בְּאַתֵּר

קֹדֶשׁ יִתְאַכֵּל קוֹדֶשׁ קוֹדֶשִׁין הוּא:

קדש קדשים הוא. בתורת כהנים הוא

נדרש:

וּ בַחֲטָאת כַּאֲשֶׁם תִּזְרֶה אֶחָת

לָהֶם הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִכַּפֵּר בּוֹ לוֹ

יְהִיָּה:

בַּחֲטָאתָ כַּאֲשֶׁמָּא אֲזִיתָ חֲדָא לְהוֹן

כֹּהֵנָא דִּי יִכַּפֵּר בֵּיה דִּילָהּ יְהִי:

תורה אחת להם. בדבר זה: הכהן אשר

יכפר בו. הראוי לכפרה חולק בו, פרט

לטבול יום ומחוסר כפורים ואונן:

ח וְהִכֵּהוּ הַמִּקְרִיב אֶת עֹלֹת

אִישׁ עֹר הָעֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב

לִפְהֶן לוֹ יִהְיֶה:

וְכֹהֵנָא דְמִקְרֵב יֵת עֲלֵת גִּבֹּר מִשָּׁךְ

עֲלֵתָא דִּי יִקְרַב לְכֹהֵנָא דִּילָהּ יְהִי:

עֹזֵר הָעוֹלָה אֲשֶׁר הַקָּרִיב לִכְהֵן לוֹ יִהְיֶה.

פֶּרֶט לְטָבוֹל יוֹם וּמַחֲסֹר כַּפּוּרִים וְאוֹנֵן

שְׂאִינֵן חוֹלְקִים בַּעֲזוּרוֹת:

ט וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תֹּאֲכֶה

בַּתִּנּוֹר וְכָל נִעְשָׂה בַּמִּזְבֵּחַ

וְעַל מִזְבֵּחַ לִכְהֵן הַמִּקְרִיב

אֹתָהּ לוֹ תִּהְיֶה:

וְכָל מִנְחָתָא דִּי תִתְאַפִּי בַּתִּנּוֹרָא וְכָל

דְּתִתְעַבֵּד בְּרִדְתָּא וְעַל מִסְרִיתָא לְכַהֲנָא

דְּמִקְרַב יִתֶּה דִּילָה תִּהְיִי:

לכּהן המקריב אתה וגו'. יכול לו לבדו,
תלמוד לומר לכל בני אהרן תהיה, יכול
לכולן, תלמוד לומר לכּהן המקריב, הא
ביצד לבית אב של אותו יום שמקריבין
אותה:

וְכָל מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשֶּׁמֶן
וְחֵרֶבָה לְכָל בְּנֵי אֶהֱרֹן תִּהְיֶה
אִישׁ כְּאָחִיו: (פ)

וְכָל מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח וְדִלָּא

פִּילָא לְכָל בְּנֵי אֶהְרֹן תְּהִי גִבֹּר

כַּאֲחוּהִי:

בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן. זֶה מִנְחַת נֹדֶבָה: וְחֶרֶבָה. זֶה

מִנְחַת חוּטָא, וּמִנְחַת קִנְאוֹת, שְׂאִין בֶּהֱן

שֶׁמֶן:

יֵאָשֶׁה שְׁלִישִׁי וְזֹאת

תּוֹרַת זֶבַח הַנְּשָׁלָמִים אֲשֶׁר

יִקְרִיב לַיהוָה:

וְדָא אֲוֹרִיתָא דְנִכְסֵי קוּדְשִׁיא דִּי יִקְרַב

קָדָם יְיָ:

יב אִם עַל תּוֹדָה יִקְרִיבוּנוּ

וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חֲלֹזֹת

מִצֹּזֹת בְּלֹלֹת בְּשֶׁמֶן וְרִקְיָא

מִצֹּזֹת מְשַׁחִים בְּשֶׁמֶן וְסֹלֶת

מִרְבֶּכֶת חֲלֹת בְּלֹלֹת בְּשֶׁמֶן:

אִם עַל תּוֹדָתָא יִקְרִיבְנָה וִיקְרַב עַל

נִכְסֵי תּוֹדָתָא גְרִיצָן פִּטְיָרָן דְּפִילָן

בְּמִשָּׁח וְאֶסְפּוּגִין פִּטְיָרִין דְּמִשְׁחִין

בְּמִשָּׁח וְסוּלְתָא רְבִיכָא גְרִיץֵן דְּפִילָן

בְּמִשָּׁח:

אם על תודה יקריבנו. אם על דבר

הודאה על נס שנעשה לו, כגון יורדי הים,

והולכי מדברות, וחבושי בית האסורים,

וחולה שנתרפא, שהם צריכין להודות,

שכתוב בהן יודו לה' חסדו ונפלאותיו

לבני אדם, ויזבחו זבחי תודה, אם על אחת

מאלה נדר שלמים הללו, שלמי תודה הן,

וטעונות לחם האמור בענין, ואינן נאכלין

אלא ליום ולילה, כמו שמפורש כאן:
 והקריב על זבח התודה. ד' מיני לחם,
 חלות, ורקיקין, ורבוכה, ג' מיני מצה,
 ובתיב על חלת לחם חמץ וגו', וכל מין
 ומין י' חלות, כך מפורש במנחות, ושעורן
 ה' סאין ירושלמיות שהן ו' מדבריות כ'
 עשרון: מרבכת. לחם חלוט ברותחין כל
 צרכו:

יג. עַל חֲלֹת לֶחֶם חָמֵץ יִקְרִיב
 קֶרֶבָנוּ עַל זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמִיו:

עַל גְּרִיצָן דְּלֶחֶם חֲמִיעַ יִקָּרֵב קוֹרְבָנִיהָ

עַל נִכְסֵי תוֹדַת קוֹדֶשׁוֹהִי:

יִקְרִיב קֹרְבָנוּ עַל זֶבַח. מִגִּיד שֶׁאֵין הַלֶּחֶם

קָדוֹשׁ קְדוּשַׁת הַגּוֹף לִיפְסֹל בִּיּוֹצֵא וְטָבוֹל

יוֹם, וּמִלְצָאתָ לְחוֹלִין בַּפְּדִיּוֹן עַד שִׁישַׁחֲט

הַזֶּבֶחַ:

יָד וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכָּל

קֹרְבָן תְּרוֹמָה לִיהוָה לַפִּהֶן

הַזֶּרֶק אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים לוֹ

יְהוָה:

וַיִּקְרַב מִנֶּה חֵד מִכָּל קוֹרְבָן אֲפֹרֹשֹׁתָא

קָדָם יְיָ לִכְהֵנָּא דִּיזְרַק יְתָ דָם נִכְסַת

קוֹדֶשֶׁיא דִּילָהּ יְהִי:

אחד מכל קרבן. לחם אחד מכל מין ומין

יטול לתרומה לכהן העובד עבודתו

והשאר נאכל לבעלים, ובשרה לבעלים

חוץ מחזה ושוק שבה, כמו שמפורש

למטה תנופת חזה ושוק בשלמים,

והתודה קרויה שלמים:

טו וּבִשְׂרֹזָבַח תִּזְדָּת שְׁלָמִיו

בַּיּוֹם קָרְבָּנוֹ יֵאָכֵל לֹא יִנִּיחַ

מִמֶּנּוּ עַד בֹּקֶר:

וּבֶשֶׁר נִכְסֶת תּוֹדַת קוֹדֶשׁוֹהִי בַּיּוֹם

קָרְבָּנָה יִתְּאָכֵל לֹא יִצְנַע מִנֶּה עַד

צֶפְרָא:

וּבֶשֶׁר זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמִיו. יֵשׁ כֹּאן רַבּוּיִין

הַרְבֵּה, לְרַבּוֹת חֲטָאֹת וְאֲשָׁם, וְאֵיל נִזִּיר,

וְחַגִּיגָה י"ד, שִׁיחִיו נֹאכְלִין לַיּוֹם וּלְיָמָה:

בַּיּוֹם קָרְבָּנוֹ יֵאָכֵל. וּכְזֶמֶן בִּשְׂרָה זֶמֶן

לְחֵמָה: לֹא יִנִּיחַ מִמֶּנּוּ עַד בּוֹקֶר. אֲבָל

אוכל הוא כל הלילה, אם בן כמה אמרו
עד חצות, כדי להרחיק אדם מן העבירה:

טז וְאִם נִדָּר אֹו נִדְּבָה זָבַח
קֶרְבָּנוּ בַּיּוֹם הַקָּרִיבֹו אֶת
זִבְחוֹ יֹאכֵל וּמִמַּחֲרֵת וְהֵנוּתָר
מִמֶּנּוּ יֹאכֵל:

וְאִם נִדָּרָא אֹו נִדְּבָתָא נִכְסֵת קֶרְבָּנָהּ
בַּיּוֹמָא דִּי יִקָּרֵב יֵת נִכְסֵתֶיהָ יִתְּאָכֵל
וּבַיּוֹמָא דְּבִתְרוּהִי וְדֵאשְׁתָּאֵר מִנָּה

יְתֹאכַל:

וְאִם נִדְרָא אִו נִדְבָה. שְׁלֹא הִבִּיאה עַל
הוֹדָאָה שֶׁל נֶם, אִינָה טַעוֹנָה לֶחֶם וְנֹאכֶלֶת
לִב' יָמִים, כִּמּוֹ שֶׁמִּפּוֹרֶשׁ בַּעֲנִיָּן: וּמִמַּחֲרַת
וְהַנּוֹתָר מִמֶּנּוּ. בִּרְאשׁוֹן, יֹאכַל. וַיִּי"ו זֶה
יִתִּירָה הִיא, וַיֵּשׁ כִּמּוֹהָ הָרַבָּה בַּמִּקְרָא, כִּגּוֹן
וְאֹלָה בְּנֵי צַבְעוֹן וְאִיהָ וְעֵנָה תַתּוּ וּמִקְדָּשׁ
וְצַבָּא מִרְמָס:

יְהִי וְהַנּוֹתָר מִבְּשֵׁר הַזֶּבַח בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשָּׂרָף:

וְדֹאֲשֶׁת־אֶרֶץ מִבְּסֹר נִכְסֶתָא בְּיוֹמָא

תְּלִיתָאָה בְּנוֹרָא יְתוּקָד:

יֵה וְאֵם הָאֲכָל יֵאֲכָל מִבְּשִׁיר

זֶבַח שְׁלָמִיו בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לֹא

יִרְצֶה הַמִּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יִחְשָׁב

לֹא פֶגֶל יִהְיֶה וְהִנֵּפֶשׁ הָאֲכָלָת

מִמֶּנּוּ עֲוֹנָה תִּשָּׂא:

וְאֵם אֶת־אֲכָלָא יִתְאֲכָל מִבְּסֹר נִכְסֶת

קוּדְשׁוֹהִי בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה לֹא יִהְיֶה

לִרְעוּא דְמִקְרַב יִתֶּהּ לָא יִתְחַשֵּׁב לָהּ
 מִרְחָק יְהִי וְאַנֶּשׁ דְּתִכּוּל מִנֶּה חוּבָה
 יִקְבֵּל:

ואם האכל יאכל וגו'. במחשב בשחיטה
 לאכלו בשלישי הכתוב מדבר יכול אם
 אכל ממנו בשלישי יפסל למפרע, תלמוד
 לומר המקריב אותו לא יחשב, בשעת
 הקרבה הוא נפסל, ואינו נפסל בשלישי.
 וכן פירשו בשעת הקרבתו לא תעלה זאת
 במחשבה, ואם חשב פגול יהיה: והנפש

האכלת ממנו. אפילו בתוך הזמן, עונה

תשא:

יְהִי־וְהָיָה אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל טָמֵא

לֹא יֵאָכֵל בְּאֵשׁ יִשְׂרָאֵל וְהָיָה אֲשֶׁר

כָּל טָהוֹר יֵאָכֵל בְּאֵשׁ:

וּבִסֵּר קוֹדֶשׁ דִּי יִקְרַב בְּכָל מְסָאֵב לֹא

יִתְאַכֵּל בְּנוֹרָא יִתּוּקֵד וּבִסֵּר קוֹדֶשׁ כָּל

דִּי דְכִי לְקוֹדֶשׁ יִיכּוֹל בִּסֵּר קוֹדֶשׁ:

וְהָיָה שֶׁל קֹדֶשׁ שְׁלָמִים אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל

טמא לא יאכל: והבשר. לרבות אבר
שיצא מקצתו, שהפנימי מותר: כל טהור
יאכל בשר. מה תלמוד לומר לפי שנאמר
ודם זבחיק ישפך והבשר תאכל, יכול לא
יאכלו שלמים אלא הבעלים, לכך נאמר
כל טהור יאכל בשר: (והבשר כל טהור יאכל
בשר.:

כ וְהִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל בֶּשָׂר
מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוָה
וְטִמְאַתּוּ עָלָיו וְנִכְרְתָה הִנֵּפֶשׁ

הֵהוּא מֵעַמִּיהֶ:

וְאַנֶּשׁ דִּי תִכּוּל בְּסָרָא מִנְכֶּסֶת קוּדְשִׁיא

דִּי קָדָם יִי וְסוּבְתָה עֲלוּהִי וְיִשְׁתִּיצִי

אַנֶּשׁא הֵהוּא מֵעַמָּה:

וּטְמֵאתוּ עֲלִיו. בְּטוּמֵאת הַגּוֹף הַכְּתוּב

מִדְּבַר, אֲבָל טְהוּר שְׂאֵכֵל אֵת הַטְּמֵא, אִינוּ

עֲנוּשׁ כְּרֵת, אֲלֵא אִזְהָרָה, וְהַבֶּשֶׁר אֲשֶׁר יִגַּע

בְּכָל טְמֵא וְגו'. וְאִזְהָרֵת טְמֵא שְׂאֵכֵל אֵת

הַטְּהוּר אֵינָה מִפּוֹרֶשֶׁת בְּתוֹרָה, אֲלֵא

חֻכְמִים לְמַדּוּהַ בְּגִזִּירָה שׁוּגָה. ג' כְּרִיתוֹת

אמורות באוכלי קדשים בטומאת הגוף,
 ודרשזה רבותינו בשבועות, אחת לכלל,
 ואחת לפרט, ואחת ללמד על קרבן עולה
 ויורד שלא נאמר אלא על טומאת מקדש
 וקדשיו:

כא וְנִפְּשׁ כִּי תִגַּע בְּכֹל טִמָּא
 בְּטִמְאַת אָדָם אֹו בְּבִהְמָה
 טִמְאָה אֹו בְּכֹל שֶׁקֶץ טִמָּא
 וְאֹכַל מִבֶּשֶׂר זֶבַח הַעֲלִמִים
 אֲשֶׁר לַיהוָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ

הָהוּא מַעֲמִיהַ:

וְאִנֹּשׁ אֲרִי תִקְרַב בְּכָל מִסְאֵב בְּסוֹאֶבֶת

אִנֹּשׁ אִו בְּבַעֲרָא מִסְאֵבָא אִו בְּכָל

שְׁקִצָא מִסְאֵב וְיִיכּוֹל מְבִסֵּר נְכִסֵּת

קוֹדֶשִׁיא דִּי קָדָם יִי וְיִשְׁתִּיִּצִי אִנֹּשׁ

הָהוּא מַעֲמָה:

כב וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל מִנְּשָׁה

לֵאמֹר:

וּמִלִּיל יִי עִם מִנְּשָׁה לְמִימֹר:

כג וַיֹּבֶר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר

כָּל חֵלֶב שֹׁר וְכֶשֶׂב וְעֵז לֹא

תֹּאכְלוּ:

מִלֵּל עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימַר כָּל תָּרֵב

תֹּר וְאִמַּר וְעֵזָא לֹא תִיכְלוּ:

כד וַחֲלֵב נְבִלָה וַחֲלֵב טִרְפָּה

יַעֲשֶׂה לְכָל מְלֹאכָה וְאָכַל לֹא

תֹּאכְלוּ:

וְתָרֵב נְבִילָא וְתָרֵב תְּבִירָא יִתְעַבֵּד

לְכֹל עֲבֹדָתָא וּמִיכַל לֹא תִיכְלוּנָהּ:

יַעֲשֶׂה לְכֹל מְלָאכָה. בֹּא וְלִימַד עַל הַחֵלֶב

שֶׁאִינוּ מְטַמֵּא טוֹמְאָת נְבִלוֹת: וְאֹכֵל לֹא

תֹּאכְלֶהוּ. אִמְרָה תּוֹרָה יָבוֹא אִיסּוּר נְבִילָה

וְטִרְפָּה וִיחּוּל עַל אִיסּוּר חֵלֶב, שֶׁאִם אֹכֵל

יִתְחַיֵּב אֵף עַל לֹא־שֶׁל נְבִילָה, וְלֹא תֹאמַר

אֵין אִיסּוּר חֵל עַל אִיסּוּר:

כֹּה כִּי כָּל אֹכֵל חֵלֶב מִן הַבְּהֵמָה

אֲשֶׁר יִקְרִיב מִמֶּנָּה אִשָּׁה

לִיחֻזָּה וְנִבְרָתָהּ הִנֵּפֶשׁ הָאֹכֵלָתָהּ

מעמיה:

אַרִי כָּל דִּיכּוֹל תִּרְבָּא מִן בְּעִירָא דִּי

יְקָרְבוּן מִנֵּה קוֹרְבָנָא קָדָם יְיָ וְיִשְׁתִּיצִי

אַנְשָׁא דִּי תִיכּוֹל מַעֲמָה:

כּו וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ בְּכָל

מִן־שְׁבִיתֵיכֶם לְעֹזָה וְלִבְהֶמָּה:

וְכָל דָּמָא לֹא תִיכְלוּן בְּכָל מוֹתְבִיכּוֹן

דְּעֹפָא וְדְבְעִירָא:

לְעֹזָה וְלִבְהֶמָּה. פֹּרֵט לָדָם דְּגִים וְחִגְבִּים:

בכל מושבותיכם. לפי שהיא חובת הגוף

ואינה חובת קרקע נוהגת בכל מושבות, ובמסכת

קדושין בפ"א מפרש למה הוצרך לומר:

כז כל נפש אשר תאכל כל דם

ונכרתה הנפש ההוא מעמיה:

(פ)

כל אנשא די תיכול כל דמא וישתיצי

אנשא ההוא מעמה:

בח וידבר יהוה אל משה

לאמר:

וּמִלֵּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימָר:

כַּט־דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר

הַמִּקְרִיב אֶת זֶבַח שְׁלָמִיו

לַיהוָה יָבִיא אֶת קֶרְבָּנוֹ לַיהוָה

מִזֶּבַח שְׁלָמִיו:

מִלֵּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימָר דְּמִקְרַב

יָת נִכְסֵת קוֹדֶשׁוֹהִי קָדָם יְיָ - יִיתִי יָת

קֶרְבָּנָה לְקָדָם יְיָ מִנִּכְסֵת קוֹדֶשׁוֹהִי:

לִידֵּיוֹ תִּבְיָאִינָה אֶת אֲנָשֵׁי יְהוָה

אֶת־הַחֶלֶב עַל־הַחֶזֶה יְבִיאֲנוּ

אֶת־הַחֶזֶה לְהִנִּיף אֹתוֹ תְּנוּפָה

לִפְנֵי יְהוָה:

יְדוּהִי תִתּוֹן יֵת קֶרֶב־בְּנֵי דִי יֵת תִּרְבָּא

עַל־חֲדֵיָא יִיתְנֶה יֵת חֲדֵיָא לְאַרְמָא יִתְה

אַרְוּמָא קֶדֶם יִי:

יְדִיו תְּבִיאִינָה וְגו'. שְׂתֵהֵא יָד הַבְּעָלִים

מִלְמַעְלָה וְהַחֶלֶב וְהַחֲזוֹת נְתוּנִין בָּהּ, וְיָד

בְּהֵן מִלְמַטָּה וּמִנִּיפֵן: אֵת אֲשֵׁי ה'. וּמָה הֵן

האשים, את החלב על החזה: יביאנו.
כשמביאו מבית המטבחים נותן החלב על
החזה, וכשנותנו ליד הכהן המניף נמצא
החזה למעלה והחלב למטה, וזהו האמור
במקום אחר שזק התרומה וחזה התנופה
על אשי החלבים יביאו להניף וגו', ולאחר
התנופה נותנו לכהן המקטיר, ונמצא
החזה למטה, וזהו שנאמר וישימו את
החלבים על החזות ויקטר החלבים
המזבחה, למדנו שג' כהנים זקוקין לה, כך
מפורש במנחות: את החלב על החזה

יביאנו. ואת החזה למה מביא, להניף

אותו הוא מביאו, ולא שיהא הוא מן

האשים, לפי שנאמר את אשי ה' את

החלב על החזה, יכול שיהא אף החזה

לאשים, לכך נאמר את החזה להניף וגו':

לא וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת הַחֶלֶב

הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַחֶזֶה לְאַהֲרֹן

וּלְבָנָיו:

וַיִּסַּק כֹּהֵנָא יְת תַּרְבָּא לְמַדְבָּחָא וַיְהִי

חֲדִיא לְאַהֲרֹן וּלְבָנוֹהִי:

והקטיר הכהן את החלב. ואחר כך והיה

החזה לאהרן למדנו שאין הבשר נאכל

בעוד שהאימורים למטה מן המזבח:

לב ואת שוק הימין תתנו

תרומה לכהן מזבחי

שלמיכם:

וית שוקא דימינא תתנון אפרשותא

לכהנא מנכסת קודשיכון:

שוק. מן הפרק של ארכובה הנמכרת עם

הראש עד הפרק האמצעי שהוא סובך

שֶׁל יֶרֶד:

לֹא הַמִּקְרִיב אֶת דָּם הַשְּׁלָמִים

וְאֶת הַחֶלֶב מִבְּנֵי אֶהֱרֹן לוֹ

תִּהְיֶה שׁוֹק הַיָּמִין לְמִנְחָה:

דְּמִקְרֵב יֵת דָּם נִכְסֵת קוֹדֶשִׁיא וְיֵת

תִּרְבָּא מִבְּנֵי אֶהֱרֹן דִּילָה תִּהְיֶה שׁוֹקָא

דִּימִינָא לְחֶלֶק:

הַמִּקְרִיב אֶת דָּם זָגוֹ. מִי שֶׁהוּא רֹאוֹי

לְזִרְיָקְתּוֹ וּלְהַקְטִיר חֶלְבִּיו, יֵצֵא טָמֵא

בשעת זריקת דמים או בשעת הקטר
חלבים שאינו חולק בבשר:

לֹד כִּי אֶת חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְאֶת
שׁוֹק הַתְּרוּמָה לְקַחְתִּי מֵאֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחִי שֶׁלְמֵיהֶם
וְאֶתֶּן אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן
וּלְבָנָיו לְחֶק עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל:

אֲרִי יֵת חֲדִיא דְאַרְמוֹתָא וְיֵת שׁוֹקָא

דֹּאפֶרְשׁוֹתָא נְסִבִּית מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

מִנְכֶּסֶת קוֹדֶשִׁיהוֹן וִיהֲבִית יִתְהוֹן

לְאַהֲרֹן כֹּהֵנָא וְלִבְנוֹהִי לְקָיִם עָלָם מִן

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

הַתְּנוּפָה הַתְּרוּמָה. מוֹלִיךְ וּמְבִיא מֵעֹלָה

וּמִזְרִיד:

לֵה זֹאת מִשְׁחַת אַהֲרֹן וּמִשְׁחַת

בְּנָיו מֵאַשִּׁי יְהוָה בְּיוֹם הַקֹּרִיב

אֹתָם לְכַהֵן לַיהוָה:

דָּא רַבּוּת אֶהְרֹן וְרַבּוּת בְּנוֹהֵי

מִקּוֹרְבָנִיא דִּי בִּיּוֹמָא דְקָרַב יִתְהוֹן

לְשִׁמְשָׁא קָדָם יִי:

לוּ אֲשֶׁר צָוָה יְהוָה לָתֵת לָהֶם

בִּיּוֹם מַשְׁחוֹ אֹתָם מֵאֵת בְּנֵי

יִשְׂרָאֵל חֲקֹת עוֹלָם לְדֹרֹתָם:

דִּי פִקִּיד יִי לְמַתֵּן לְהוֹן בִּיּוֹמָא דְרַבִּי

יִתְהוֹן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קָיָם עָלָם

לְדֹרֵיהוֹן:

לֹא זֹאת הַתּוֹרָה לַעֲלֹה לְמִנְחָה

וְלַחֲטֹאת וְלֹא־שֵׁם וְלְמַלְוָאִים

וְלַזִּבַּח הַשְּׁלָמִים:

דָּא אֲוֵרִיתָא לַעֲלֹתָא לְמִנְחָתָא

וְלַחֲטֹאתָא וְלֹא־שֵׁמָא וְלְקוֹרְבָּנִיא

וְלַנְכֹסֶת קוֹדֶשִׁיא:

וּלְמַלְוָאִים. לַיּוֹם חִינוּךְ הַכַּהֲוֹנָה:

לֹא אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה

בְּהַר סִינַי בַּיּוֹם צִוָּתוֹ אֶת בְּנֵי

יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קֶרְבָּנֵיהֶם

לַיהוָה בְּמִדְבָּר סִינַי: (פ)

דִּי פִקִּיד יִי יֵת מִשָּׁה בְּטוֹרָא דְּסִינַי

בְּיוֹמָא דְּפִקְדָּה יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַרְבָּא

יֵת קֶרְבָּנֵהוֹן קָדָם יִי בְּמִדְבָּרָא דְּסִינַי:

ויקרא פרק ח

רביעי וַיִּדְבֹּר יְהוָה

אֶל מִשָּׁה לֵאמֹר:

וּמִלֵּיל יִי עִם מִשֶּׁה לְמִימָר:

ב קַח אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בְּנָיו

אֹתוֹ וְאֶת הַבְּגָדִים וְאֶת שֶׁמֶן

הַמִּשְׁחָה וְאֶת פֶּר הַחֹטֵאת

וְאֶת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֶת סֵל

הַמִּצֹּת:

קָרַב יֵת אֶהֱרֹן וְיֵת בְּנוֹהֵי עֲמֵה וְיֵת

לְבוּשֵׁיא וְיֵת מִשְׁחָה דְרָבוּתָא וְיֵת

תּוֹרָא דְחֹטֵאתָא וְיֵת תְּרִין דְּכָרִין וְיֵת

סֵלָא דְפִטְיָרִיא:

קח את אהרן. פרשה זו נאמרה שבעת
 ימים קודם הקמת המשכן, שאין מוקדם
 ומאוחר בתורה: קח את אהרן. קחנו
 בדברים ומשכהו: ואת פר החטאת וגו'.
 אלו האמורים בענין צוואת המלואים
 בואתה תצוה ועכשיו ביום ראשון
 למלואים חזר וזרזו בשעת מעשה:
 וְיָאֵת כָּל הָעֵדָה הַקֹּהֵל אֶל
 פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

וַיֵּת כָּל כְּנִשְׁתָּא כְּנִשׁ לְתִרְע מִשְׁכַּן

זְמַנָּא:

הַקָּהֹל אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד. זֶה אֶחָד מִן

הַמְּקוֹמוֹת שֶׁהַחֲזִיק מוֹעֵט אֶת הַמְּרוּבָּה:

דְּוַיַּעֲשֵׂ מִנְּשָׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה

אֹתוֹ וּתְקַהֵל הָעֵדָה אֶל פֶּתַח

אֹהֶל מוֹעֵד:

וַעֲבַד מִנְּשָׁה כַּמָּא דִּי פַקִּיד יֵי יְתָה

וְאֶת־כְּנִשְׁתָּא כְּנִשְׁתָּא לְתִרְע מִשְׁכַּן זְמַנָּא:

ה וַיֹּאמֶר מִשָּׁה אֶל הָעֶדָה זֶה

הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה

לַעֲשׂוֹת:

וַאֲמַר מִשָּׁה לְכַנְשֵׁתָא דִּין פְּתַגְמָא דִּי

פַּקִּיד יִי לְמַעַבְד:

זֶה הַדָּבָר. דְּבָרִים שֶׁתִּרְאוּ שְׁאֲנִי עוֹשֶׂה

לְפָנֵיכֶם צוֹנֵי הַקֶּב"ה לַעֲשׂוֹת, וְאֵל תֹּאמְרוּ

לְכַבּוּדִי וּלְכַבּוּד אַחֵי אֲנִי עוֹשֶׂה. כָּל הָעֲנִין

הַזֶּה בְּפִרְשַׁת הַמִּלּוּאִים פִּירְשֵׁתִי בּוֹאֲתָה

תְּצוּה:

וַיִּקְרַב מִנְּשָׂה אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת

בָּנָיו וַיִּרְחֹץ אֹתָם בַּמַּיִם׃

וַקְרִיב מִנְּשָׂה יֵת אֶהֱרֹן וְיֵת בָּנוֹהִי וְאַסְחִי

יְתֵהוֹן בַּמֵּיא׃

וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַכֹּהֲנָת וַיַּחְגֹּר

אֹתוֹ בְּאַבְנֵט וַיִּלְבֹּשׁ אֹתוֹ אֶת

הַמְּעִיל וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הָאֵפֹד

וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בַּחֹשֶׁב הָאֵפֹד

וַיֵּאֲפֹד לוֹ בּוֹ׃

וַיֵּהָב עֲלוֹהֵי יְת כְּתוּנָא וְזָרַז יְתָהּ

בְּהַמִּינָא וְאַלְבֵּשׁ יְתָהּ יְת מְעִילָא וַיֵּהָב

עֲלוֹהֵי יְת אֲפֻדָּא וְזָרַז יְתָהּ בְּהַמִּין

אֲפֻדָּא וְאַתְקִין לָהּ בֵּהּ:

ח וַיֵּשֶׁב עָלָיו אֶת הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן

אֶל הַחֹשֶׁן אֶת הָאוּרִים וְאֶת

הַתְּכֵמִים:

וַשִּׁוּי עֲלוֹהֵי יְת חוֹשֶׁנָּא וַיֵּהָב בְּחוֹשֶׁנָּא

יְת אוּרִיא וַיִּת תְּמִיא:

את האורים. כתב של שם המפורש:

ט וַיֵּשֶׁם אֶת הַמִּצְנֶפֶת עַל

רֹאשׁוֹ וַיֵּשֶׁם עַל הַמִּצְנֶפֶת אֶל

מוֹל פָּנָיו אֶת צִיץ הַזָּהָב נֶזֶר

הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת

מֹשֶׁה:

וַיֵּשֶׁב יָת מִצְנֶפֶתָא עַל רִישִׁיהָ וְשׂוּי עַל

מִצְנֶפֶתָא לְקַבִּיל אֶפֹּהֶי יָת צִיצָא

דְּדִהָבָא כְּלִילָא דְקוֹדֶשָׁא כְּמָא דִּי

פִּקִּיד יִי יֵת מִשָּׁה:

וַיֵּשֶׁם עַל הַמִּצְנֶפֶת. פְּתִילִי תִכְלֹת

הַקְּבוּעִים בְּצִיץ נָתַן עַל הַמִּצְנֶפֶת נִמְצָא

הַצִּיץ תְּלוּי בַּמִּצְנֶפֶת:

וַיִּקַּח מִשָּׁה אֶת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה

וַיִּמָּשַׁח אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת כָּל

אֲשֶׁר בּוֹ וַיִּקְדֵּשׁ אֹתָם:

וַנְּסִיב מִשָּׁה יֵת מִשְׁחָה דְּרַבּוּתָּא וְרַבִּי

יֵת מִשְׁכָּנָא וְיֵת כָּל דִּי בֵּה וְקִדִּישׁ

יְתֵהוֹן:

יֵא וַיֵּז מִמֶּנּוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ שִׁבַּע

פְּעָמִים וַיִּמָּשַׁח אֶת הַמִּזְבֵּחַ

וְאֵת כָּל כֵּלָיו וְאֵת הַכִּיֹּר וְאֵת

כִּנּוֹ לְקֹדֶשִׁים:

וְאֵדִי מִנֶּה עַל מִדְבַּחַא שִׁבַּע זְמָנִין

וְרַבִּי יֵת מִדְבַּחַא וַיֵּת כָּל מִנְחָהּ וַיֵּת

כִּיּוֹרָא וַיֵּת בְּסִיסָהּ לְקֹדֶשֶׁת־הוֹן:

וַיֵּז מִמֶּנּוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ. לֹא יָדַעְתִּי הֵיכָן

נצטוה בהזאות הללו:

יב וַיִּצַק מִשָּׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל

רֹאשׁ אֶהֱרֹן וַיִּמַּשַׁח אֹתוֹ

לְקַדְּשׁוֹ:

וְאַרְיֵק מִמִּשְׁחָה דְרָבוּתָא עַל יֵישָׁא

דְּאֶהֱרֹן וְרַבִּי יִתָּה לְקַדְּשׁוּתָהּ:

וַיִּצַק וַיִּמַּשַׁח בַּתְּחִלָּה יוֹצֵק עַל רֹאשׁוֹ,

וְאַחֲרָיִם נוֹתֵן בֵּין רִיסֵי עֵינָיו, וּמוֹשֵׁךְ

בְּאַצְבָּעוֹ מִזֶּה לָזֶה:

יִגְוִי־קָרֵב מִנְּשָׂה אֶת בְּנֵי אֶהְרֹן

וְיִלְבְּשֵׁם כִּתְנֹת וַיַּחְגֹּר אֹתָם

אֲבִנִּיט וַיַּחֲבֹשׁ לָהֶם מִגְּבָעוֹת

כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה׃

וְקָרִיב מִנְּשָׂה יֵת בְּנֵי אֶהְרֹן וְאֶלְבִּשְׁנוֹן

כַּתוּנִין וְזָרַז יִתְהוֹן הַמִּינִין וְאֶתְקַן לְהוֹן

כּוֹבְעִין כְּמֵא דִּי פִקִּיד יֵי יֵת מֹשֶׁה׃

וַיַּחֲבֹשׁ לָשׁוֹן קִשְׁיָרָה׃

יד חמישי ויגש את

פר החטאת ויסמוך אהרן

ובניו את ידיהם על ראש פר

החטאת:

וקרב ית תורא דחטאת וסמוך אהרן

ובנוהי ית ידיהון על ריש תורא

דחטאת:

טו וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִנְּשָׁה אֶת הַדָּם
וַיִּתֵּן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב
בְּאַצְבָּעוֹ וַיַּחֲטֵא אֶת הַמִּזְבֵּחַ
וְאֵת הַדָּם יָצַק אֶל יְסוֹד
הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדֹּשׁוּ לְכַפֵּר עָלָיו׃
וּנְכַס וּנְסִיב מִנְּשָׁה יָת דָּמָא וַיֵּהֱב עַל
קַרְנֵת מִדְּבַחָא סְחֹר סְחֹר בְּאַצְבָּעָהּ
וְדַכִּי יָת מִדְּבַחָא וַיִּת דָּמָא אֲרִיק
לִיסוּדָא דְּמִדְּבַחָא וַקְדִּישָׁה לְכַפֵּרָא

עֲלוּהִי:

וַיַּחֲטֵא אֶת הַמִּזְבֵּחַ. חָטְאוּ וְטָהְרוּ מִזֵּרוֹת

לִיכַנָם לְקֹדֶשֶׁה: וַיִּקְדְּשׁוּהוּ. בַּעֲבוּדָה זֹו:

לְכַפֹּר עֲלֵיו. מַעֲתָה כָּל הַכַּפֻּרוֹת:

טוֹוִי־קָח אֶת כָּל הַחֲלָב אֲשֶׁר עַל

הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרָת הַכֹּהֵן וְאֶת

שְׁתֵּי הַכֹּלִיֹּת וְאֶת חֶלְבֵּהוּן

וַיִּקְטֹּר מִנְשָׁה הַמִּזְבֵּחַ:

וַנְּסִיב יָת כָּל תְּרֵבָא דִּי עַל גֹּא וְיָת

חֲצֹר כְּבֹדָא וְיֵת תִּרְתִּין כְּלִין וְיֵת

תִּרְבֵּהֶן וְאַסֵּק מִשָּׁה לְמַדְבָּחָא:

וְאֵת יִתְרַת הַכְּבֹד. לְבַד הַכְּבֹד, שֶׁהִיא נוֹטֵל

מֵעֵט מִן הַכְּבֹד עֲמָה:

יֵן וְאֵת הַפָּר וְאֵת עֲרוֹ וְאֵת

בְּשָׂרוֹ וְאֵת פְּרִשׁוֹ שָׂרָף בְּאֵשׁ

מִחוּץ לְמַחֲנֶה כְּאֵשׁ צֹהַ

יְהוָה אֵת מִשָּׁה:

וְיֵת תּוֹרָא וְיֵת מִשְׁכָּה וְיֵת בְּסִרָה וְיֵת

אֲכִלָּהּ אוֹקִיד בְּנוֹרָא מִבָּרָא לְמִשְׁרִיתָא

כְּמָא דִּי פִקִּיד יִי ית מִשָּׁה:

יח וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֵלָה

וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֶת

יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל:

וַקְרִיב ית דְּכָרָא דְעֵלְתָא וַסְמְכוּ אֶהֱרֹן

וּבְנוֹהֵי ית יְדֵיהוֹן עַל רִישׁ דְּכָרָא:

יט וַיִּשְׁחָט וַיִּזְרֹק מִשָּׁה אֶת הַדָּם

עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

וְנִכְסֵי וְזֶרֶק מִנְּשָׁה יֵת דְּמָא עַל מַדְבָּחָא
 סְחֹר סְחֹר:

ב וְאֵת הָאֵיל נָתַח לְנִתְחֵיו
 וַיִּקְטֹר מִנְּשָׁה אֶת הָרֹאשׁ וְאֵת
 הַנִּתְחִים וְאֵת הַפָּדָר:

וַיֵּת דְּכָרָא פִּלְג לְאַבְרוּהִי וְאַסֵּק מִנְּשָׁה
 יֵת רִישָׁא וַיֵּת אַבְרָיָא וַיֵּת תְּרַבָּא:

כא וְאֵת הַקֶּרֶב וְאֵת הַכָּרְעִים
 רַחֵן בַּמִּים וַיִּקְטֹר מִנְּשָׁה אֶת

כָּל־הָאֵילִּ הַמְּזַבְּחָה עֲלָה הוּא

לְיִיחִי נִיחִחַ אִשָּׁה הוּא לִיהוָה

כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה׃

וַיֵּת גֹּאֵל וַיֵּת כָּרְעִיָּא חֲלִיל בְּמִיָּא וְאִסְק

מֹשֶׁה יֵת כָּל דְּכָרָא לְמַדְבָּחָא עֲלֵתָא

הוּא לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְוָא קוֹרְבָנָא הוּא

קָדָם יִי כַמָּא דִּי פִקִּיד יִי יֵת מֹשֶׁה׃

כב שִׁשִּׁי וַיִּקְרַב אֶת

הָאֵיל הַשְּׁנִי אֵיל הַמִּלֵּאִים

וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֶת

יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל:

וְקָרִיב יָת דְּכָרָא תַנִּינָא דְכָר קוֹרְבָנִיא

וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבְנוֹהִי יָת יְדֵיהוֹן עַל רִישׁ

דְּכָרָא:

אֵיל הַמִּלֵּאִים. אֵיל הַשְּׁלָמִים שְׁמִלּוּאִים

לְשׁוֹן שְׁלָמִים שְׁמִמִּלּוּאִים וּמִשְׁלִימִים אֶת

הַכֹּהֲנִים בַּכֹּהֲנִיתָם:

בג וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מִנְּשָׁה מִדָּמוֹ

וַיִּתֵּן עַל תְּנוּף אֶזְן אַהֲרֹן

הַיִּמָּנִית וְעַל בִּהֶן יָדוֹ הַיִּמָּנִית

וְעַל בִּהֶן רַגְלוֹ הַיִּמָּנִית:

וּנְכֹס וּנְסִיב מִנְּשָׁה מִן דָּמָא וַיֵּהֱב עַל

רום אוֹדְנָא דְאַהֲרֹן דִּימִינָא וְעַל אֱלִיוֹן

יָדָה דִּימִינָא וְעַל אֱלִיוֹן רַגְלָהּ דִּימִינָא:

כד וַיִּקְרַב אֶת בְּנֵי אַהֲרֹן וַיִּתֵּן

מִנְּשָׁה מִן הַדָּם עַל תְּנוּף אֶזְנָם

הַיִּמָּנִית וְעַל בְּהֶן יָדָם הַיִּמָּנִית
 וְעַל בְּהֶן רַגְלָם הַיִּמָּנִית וַיִּזְרֹק
 מִנְּשָׂה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ
 סְבִיב׃

וְקָרִיב יֵת בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיֵּהֱב מִנְּשָׂה מִן
 דָּמָא עַל רוּם אוֹדֵנָהוֹן דִּימִינָא וְעַל
 אֱלִיוֹן אוֹדֵנָהוֹן דִּימִינָא וְעַל אֱלִיוֹן
 רַגְלֵיהוֹן דִּימִינָא וַיִּזְרֹק מִנְּשָׂה יֵת דָּמָא
 עַל מִדְּבַחָא סְחֹר סְחֹר׃

בַּהֲוִיָּקָח אֶת הַחֶלֶב וְאֶת הָאֵלֶיָּה

וְאֶת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל

הַקֶּרֶב וְאֶת יִתְרֹת הַכֶּבֶד וְאֶת

שְׁתֵּי הַכִּלִּיֹּת וְאֶת חֶלְבֵּהֶן וְאֶת

שׁוֹק הַיָּמִין:

וְנָסִיב יָת תְּרֵבָא וְיָת אֲלִיתָא וְיָת כָּל

תְּרֵבָא דִּי עַל גּוֹא וְיָת חֲצֵר כַּבְדָּא וְיָת

תְּרֵתִין כָּלִין וְיָת תְּרֵבֶהֶן וְיָת שׁוֹקָא

דִּי־מִינָא:

כוּ וּמִסֵּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי
 יְהוָה לָקַח חֲלֹת מִצָּה אַחַת
 וְחֲלֹת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרָקִיק
 אֶחָד וַיֵּשֶׁם עַל הַחֲלָבִים וַעַל
 שׁוֹק הַיָּמִין׃

וּמִסֵּל דַּפְטִירִיא דִּי קָדָם יִי נְסִיב
 גְּרִצְתָּא פִּטְיָרָא חֲדָא וְגְרִיִצְתָּא דְלֶחֶם
 מִשַּׁח חֲדָא וְאַסְפּוּג חָד וְשׁוֹי עַל
 תְּרַבִּיָּא וַעַל שׁוֹקָא דִּי־מִינָא׃

וּחִלַּת לֶחֶם שֶׁמֶן. הִיא רְבוּכָה, שֶׁהִיא

מֵרַבָּה בַּה שֶׁמֶן כְּנֶגֶד הַחִלּוֹת וְהַרְקִיקִין, כִּד

מִפּוֹרֵשׁ בַּמִּנְחוֹת:

כִּזְוִיָּתוֹ אֶת הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֲהֶרֶן

וְעַל כַּפֵּי בָנָיו וַיִּנָּח אֹתָם

תְּנוּפָה לְפָנֵי יְהוָה:

וַיֵּהָב יָד כֹּלָא עַל יְדֵי אֲהֶרֶן וְעַל יְדֵי

בָּנוֹהֵי וְאַרְיֵם יִתְהוֹן אֲרַמָּא קָדָם יי:

בַּח וַיִּקַּח מִנְשָׁה אֹתָם מֵעַל

כַּפִּיָּהֶם וַיִּקְטֹּר הַמִּזְבֵּחַ עַל

הָעֹלָה מִלְאִים הֵם לְרִיחַ נִיחֹחַ

אִשָּׁה הוּא לִיהוָה:

וְנָסִיב מִשָּׁה יִתְהוֹן מֵעַל יְדֵיהוֹן וְאִסַּק

לְמִדְבַּחַּא עַל עֲלֹתָא קוֹרְבָנִיא אֲנוּן

לְאַתְקַבְּלָא בְרַעְוָא קוֹרְבָנָא הוּא קָדָם

יִי:

ויקטר המזבחה. משה שמש כל שבעת

ימי המלואים בחלוק לבן: על העולה.

אחר העולה ולא מצינו שוק של שלמים
קרב בכל מקום חוץ מזה:

כט וַיִּקַּח מִנְשָׁה אֶת הַחֲזָה
וַיִּנִּיפֶהוּ תְּנוּפָה לְפָנָי יְהוָה
מֵאֵיל הַמִּלְאִים לְמִנְשָׁה הִיא
לְמִנָּה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת
מִנְשָׁה:

ונָסִיב מִנְשָׁה יָת חֲדִיָּא וְאַרְיִמָה אֲרָמָא
קָדָם יי מְדַכָּר קוֹרְבָנִיא לְמִנְשָׁה הוּא

לַחֲלֹק כְּמֵא דִּי פִקִּיד יִי יִת מִנְּשָׁה:

שְׁבִיעִי וַיִּקַּח מִנְּשָׁה

מִנְּשָׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִן הַדָּם אֲשֶׁר

עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּז עַל אַהֲרֹן עַל

בָּגְדָיו וְעַל בָּנָיו וְעַל בָּגְדֵי

בָּנָיו אֹתוֹ וַיִּקַּדֶּשׁ אֶת אַהֲרֹן

אֶת בָּגְדָיו וְאֶת בָּנָיו וְאֶת

בְּגֵדֵי בָנָיו אֶתֹו:

וְנָסִיב מִשָּׁה מִמִּשְׁחָא דְרַבּוּתָא וּמִן

דְּמָא דִּי עַל מַדְבַּחָא וְאֲדִי עַל אֶהֱרֹן

עַל לְבוּשׁוֹהִי וְעַל בְּנוֹהִי וְעַל לְבוּשֵׁי

בְּנוֹהִי עֵמָה וְקַדִּישׁ יְת אֶהֱרֹן יְת

לְבוּשׁוֹהִי וְיְת בְּנוֹהִי וְיְת לְבוּשֵׁי בְנוֹהִי

עֵמָה:

לֹא וַיֹּאמֶר מִשָּׁה אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל

בָּנָיו בַּעֲשׂוֹ אֶת הַבָּשָׂר פֶּתַח

אָהַל מוֹעֵד וְשֵׁם תֹּאכְלוּ אֹתוֹ

וְאֵת הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בָּסַל

הַמִּלֵּאִים כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי לֵאמֹר

אַהֲרֹן וּבָנָיו יֹאכְלֻהוּ:

וְאָמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנוֹהִי בְשִׁילוֹ יֵת

בְּסָרָא בְּתֹרַע מִשְׁכַּן זְמָנָא וְתָמָן יִיכָלוּן

יִתָּה וְיֵת לַחֲמָא דִּי בָּסַל קוֹרְבָּנִיא כַּמָּא

דִּי פִקְדִית לְמִימָר אַהֲרֹן וּבָנוֹהִי

יִיכָלוּנָה:

לֹב וְהִנֹּתָר בַּבֶּשֶׁר וּבִלְחָם

בָּאֵשׁ תִּשְׂרָפוּ:

וְדֹאשְׁתָּאֵר בַּבֶּשֶׁר וּבִלְחָמָא בְּנוֹרָא

תוֹקְדוֹן:

לֹב מִפְטִיר וּמִפְתָּח

אֶחָל מוֹעֵד לֹא תֵצֵאוּ שְׁבַעַת

יָמִים עַד יוֹם מְלֹאֵת יָמִי

מִלֵּאֵיכֶם כִּי שְׁבַעַת יָמִים

יִמְלֵא אֶת יְדֵכֶם:

וּמִתְרַע מִשְׁכֵּן זְמַנָּא לֹא תִפְקֹון שְׁבַעַא

יוֹמִין עַד יוֹם מִשְׁלָם יוֹמֵי קוֹרְבָנִיכוֹן

אַרִּי שְׁבַעַא יוֹמִין יִקְרַב יְתִי קוֹרְבָנִיכוֹן:

לְדַ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צוּרָה

יְהוָה לַעֲשׂוֹת לְכַפֵּר עָלֵיכֶם:

כָּמָא דִּי עֶבֶד בְּיוֹמָא הַדִּין פְּקִיד יִי

לְמַעַבַּד לְכַפֵּרָא עָלֵיכוֹן:

צוה ה' לעשות. כל שבעת הימים ורז"ל
 דרשו, לעשות, זה מעשה פרה, לכפר זה
 מעשה יום הכפורים, וללמד שכהן גדול
 טעון פרישה קודם יום הכפורים שבעת
 ימים, וכן הכהן השורף את הפרה:

לֵה וּפְתַח אֶהָל מוֹעֵד תֵּשְׁבוּ
 יוֹמָם וְלַיְלָה שְׁבַעַת יָמִים
 וְשִׁמְרָתָם אֶת מִשְׁמֶרֶת יְהוָה
 וְלֹא תִמְוֹתוּ כִּי כֵן צִוִּיתִי:

וּבִתְרַע מִשְׁכַּן זְמַנָּא תִּיתְבוּן יָמָם וְלַיְלָה

שְׁבַעַא יוֹמִין וְתַטְרוֹן יְתַ מַטְרַת מִימְרָא

דִּי וְלֹא תַמוּתוֹן אַרִי כֵן אֶתְפַקְדִית:

וְלֹא תַמוּתוֹ. הָא אִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, הָרִי

אַתֶּם חַיִּיבִים מִיָּתָה:

לוֹ וַיַּעַשׂ אֶהְרֹן וּבָנָיו אֶת כָּל

הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בְּיַד

מֹשֶׁה: (סס)

וַעֲבַד אֶהְרֹן וּבָנָיו יְתַ כָּל פְּתֻגְמֵי דִי

פַּקִיד יִי בִידָא דְמֹשֶׁה:

**ויעש אהרן ובניו. להגיד שבחן שלא הטו
ימין ושמאל: חסלת פרשת צו:**